
УДК 81'276.6:001

Лілія Півньова

м. Черкаси

МОВА СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНИХ СТУДІЙ

У статті розглянуто проблему статусу мови спеціального призначення (Language for Special Purposes) в сучасній лінгвістиці; зроблено спробу проаналізувати погляди закордонних та вітчизняних дослідників на процес становлення та сутність поняття “мова спеціального призначення”.

Ключові слова: *термінологія, термін, мова спеціального призначення.*

Разом із нестримним розвитком сучасного суспільства, науки і техніки, лавиноподібним інформаційним обміном, зокрема і в спеціальних сферах, прогресивно еволюціонує і мова спеціального призначення (Language for Special Purposes — LSP). Попри досить тривалу історію розвитку і величезну кількість публікацій, присвячених різним аспектам функціонування LSP, думки дослідників щодо її статусу в сучасній лінгвістиці, становлення та визначення досі різняться.

У статті спробуємо проаналізувати погляди вітчизняних та закордонних дослідників на процес становлення та сутність поняття “мова спеціального призначення”, що дасть змогу остаточно з'ясувати його зміст, оскільки в науковій літературі це питання ще остаточно не висвітлено.

Зародження спеціальної лексики зумовлено виникненням самого феномена професії як спеціального виду діяльності і пов'язаного з ним професійного мислення. О.Й. Голованова переконана, що професійна мова, основна одиниця якої — термін, є категорією історичною, що має не тільки свою специфіку, але і досить чіткі етапи розвитку. Найперші її прошарки склалися “природним шляхом”, без нормативних вказівок спеціальних органів

© Л.В. ПІВНЬОВА, 2014

та установ. Інакше кажучи, термінологія (як частина загальнонародної / національної мови) є сукупністю природних терміносистем (відповідно до цього кожна з них характеризується відносною надмірністю, і її еволюція підпорядкована дії механізмів адаптації до рівня професійних знань) [9: 81]. Як пише Б. М. Головін, “Наївно думати, ніби терміни з’являються тільки тоді, коли починає розвиватися наука, теоретичне знання. І в минулому, і в наш час будь-яка професія, будь-який вид діяльності народжує свою термінологію” [10: 264].

Т.Р. Кияк також вважає, що перші появи фахових виразів сягають ще дохристиянських часів (виросування домашньої худоби, обробіток дерева, згодом металу), але ці лексичні одиниці ще не були термінами в нинішньому сенсі, принаймні тому, що вони ще не мали дефініцій. Але як прототерміни, так і терміни можна вважати яскравими свідками й ідентифікаторами епох та етапів становлення людської цивілізації [12]. Із часом, разом з індустріалізацією, загальною диференціацією професійних занять і знань стара лексика ремесел і промислів поступово відходить на задній план або виступає як частина загальноповсякденної мови, і, як наслідок, виникає наукова термінологія. Знання мовознавець переконаний, що вирішальною фазою в цьому розвитку стала “промислова революція” XVIII—XIX ст. Із того часу у фахових мовах техніки відбулося потужне зростання лексичного запасу, насамперед термінології, в зв’язку з чим суттєво збільшилася кількість та розмаїття видів професійних текстів [12].

Уявлення про існування в англійській мові особливих “технічних мов” (*technical languages*) склалося вже до кінця XIX ст. Наприклад, Дж. Б. Гріноу і Дж. Л. Киттрідж ще 1900 р. виділяли в системі англійської мови *technical languages* (технічні мови), а також *technical vocabularies* (технічні вокабуляри) в кожній професії, які містили технічні терміни та номенклатуру, що різнилися між собою спеціальними частинами вокабуляра, включаючи жаргонні компоненти, яким притаманна фамільярність, наприклад, морський жаргон, а також чоловічий і жіночий лексикони [28: 43–54].

Існує ймовірність, зазначає А. В. Шевлякова, що виділення таких мовних форм, які у перші два десятиліття XX ст. на англомовному ґрунті позначали терміносполученнями “технічні мови”, “технічні вокабуляри” тощо, знайшло свій розвиток у теорії “функційної діалектології”, яка виникла в 1930-ті роки в рамках Празького лінгвістичного гуртка (Б. Гавранек). Відповідно до цієї теорії випрацьовано поняття “спеціальна мова”, яка визначалася “спільною метою нормалізованої сукупності мовних засобів” [27: 85].

Саме XX—XXI ст. принесли з собою бурхливий розвиток науки і техніки, втягнули у сферу техніки та обслуговування колосальні маси людей. Цей історичний етап пов’язаний зі стандартизацією професійних одиниць, коли, на думку О. Й. Голованової, “частка штучного початку в термінології досягає граничних величин” і частина з терміно-

систем переходить у нову якість, в раціоналізовані терміносистеми — уніфіковані і стандартизовані системи мовних засобів для потреб високоорганізованої й оптимізованої професійної комунікації [9: 81].

Сам термін *мова спеціального призначення* (LSP) мовознавці досі сприймають неоднозначно. Синонімічними до нього можна вважати терміни (хоча і з цього приводу точаться дискусії) *галузева мова*, *мова для спеціальних цілей* (МСЦ), *мова спеціальної комунікації*, *мова професійної комунікації*, *мова спеціальності*, *метамова*, *підмова*, *професійна мова*, *професійний діалект*, *спеціальна лексика*, *спеціальна мова*, *спеціолект*, *субмова*, *технолект*, *фахова мова* та ін.

С.О. Массіна пропонує використовувати на позначення аналізованого поняття термін *спеціальна професійна підмова*, який включає загальноновживану лексику і спеціальну лексику, представлену спеціальними термінами, номенами, професіоналізмами і жаргонізмами, якими послуговуються фахівці в неофіційному побутовому спілкуванні на професійні теми [17: 6].

Поява і розвиток поняття LSP тісно пов'язані з історичним поділом праці, переконана Т.М. Хомутова. Дослідниця стверджує, що LSP є функційним різновидом природної мови, в якому акумульовано і збережено спеціальне знання, покликане забезпечити адекватне й ефективне спілкування фахівців у визначеній предметній галузі [26: 105].

Зазначимо, що поняття LSP прийшло до нас з англomовного світу і виникло на основі вивчення мовлення в процесі професійного спілкування людей [7: 219]. Спочатку на позначення такого спілкування поширеним був термін English for Special Purposes (ESP) — англійська для спеціальних цілей її вивчення, потім — Language for Specific Purposes (LSP) — мова спеціального призначення. Англійські абрeвіатури ESP і LSP закріпились і за кордоном, й у вітчизняній науці. Абрeвіатура LSP домінує не лише в англomовній літературі, в матеріалах численних міжнародних форумів, але і в багатьох інших розвинутих мовах [2: 16].

Найчастіше, коли йдеться про ESP або LSP, мають на увазі вивчення мови певної галузі або навчання в тих або тих спеціалізованих освітніх закладах. Тут доречно пригадати, що між галузями знань і професіями, що спираються на них, існують різноманітні зв'язки. До того ж специфічність тієї або тієї професійної мови значною мірою відносна. Адже жодна професійна мова не обходиться без загальнонаукового і загальноновживаного лексичного ядра.

Зростання потреб у міжнародному науковому спілкуванні, зазначає Н.Б. Гвішіані, породжене дедалі більшою диференціацією наукового знання, зумовило необхідність визнання поняття “мова для спеціальних цілей” (“language for specific purposes”) на відміну від “мови взагалі” (“language in general”) ученими різних країн. Перший європейський симпозіум із питань “мови для спеціальних цілей” — тобто мови, яку використовують у різних сферах людської діяльності (медицині, праві, освіті тощо), скликано у Відні 1977 р. Дослідниця зауважує, що

дотепер основні розвідки у цьому напрямку велися англійською мовою, саме тому англійський термін усталився в міжнародному науковому просторі [8: 215–217]. “Кожна форма діяльності послуговується своїм словником, одиниці якого через ланцюг асоціацій викликають уявлення про відповідне середовище” [4: 57].

На думку Дж. Сейгера, “спеціальні мови є напівавтономними комплексними семіотичними системами, заснованими на загальній мові і похідних від неї. Ними можуть послуговуватися фахівці з відповідною освітою, які обслуговують спільну сферу діяльності” [30: 197].

Про LSP як про безліч лінгвістичних феноменів, які простежуються в певній сфері комунікації й обмежені специфічними темами, інтенціями, умовами, пише Л. Гоффман. Мову спеціального призначення він тлумачить як сукупність усіх мовних засобів, використовуваних у виокремленій комунікативній сфері для досягнення взаєморозуміння між людьми, що здійснюють відповідну професійну діяльність [29: 57]. А от Дж. Л. М. Трім наполягає, що LSP потрібно розглядати як мову, що приєднує спеціальний (професійно орієнтований) словник до того прошарку мови, який складає її загальне ядро, і залишається незмінною незалежно від соціальної (або професійної) ролі, виконуваної мовцем. На переконання вченого, LSP не є штучною або обмеженою мовою і не виключає взаємодію з мовним цілим [31: 18–24].

Мови спеціального призначення (МСП), на думку В. М. Лейчика, трактують у сучасній закордонній лінгвістиці “як функційний різновид сучасних розвинутих національних мов, як підсистеми цих мов, що використовується у таких спеціальних сферах суспільних відносин, як наука, виробництво, управління, міжнародні відносини, масові комунікації, реклама, спорт тощо” [16: 91]. Мовознавець наголошує, що у деяких працях мову спеціального призначення прирівнюють лише до мови науки, але таке обмеження неправомірне: у всіх МСП є специфічні особливості на морфемному, лексико-семантичному, словотвірному, синтаксичному рівнях, і ці особливості протиставляють її такому різновиду відповідної національної мови, як мова повсякденного спілкування, використовувана в неспеціальних сферах суспільних відносин (сім’я, побут, транспорт, торгівля, туризм та ін.).

Цікавим видається запропоноване А. І. Комаровою потрактування поняття LSP: “Мова спеціального призначення — специфічний різновид “мови в цілому”, яку використовують у спілкуванні на ту чи ту спеціальну тему [13: 12].

Як синонім до терміна LSP у лінгвістичній літературі значного поширення набув термін *підмова*, що з’явився у вітчизняному мовознавстві наприкінці 60-х років минулого століття в значенні “набір мовних елементів і їхніх відношень у текстах з однорідною тематикою” [3: 23]. Як стверджує Л. І. Баранникова, це поняття — “один із варіантів реалізації загальнонародної мови, який використовує обмежена група її носіїв в умовах як офіційного, так і неофіційного спілкування” [5: 4]. Ін-

вентар підмови, на думку дослідниці, має спільні риси з лексиконом літературної мови і включає в себе: 1) спеціальну термінологічну лексику; 2) детермінологізовану лексику, яку використовують для побутового спілкування, тобто, професіоналізми — “слова, що стали результатом переоформлення спеціальних офіційних термінів і номенів” [Там само: 5], і професійні жаргонізми як одиниці, утворені за рахунок використання слів неспеціальної лексики, що мають чітко виражене конотативне забарвлення пейоративного типу” [Там само: 11–12].

Аналізоване поняття, переконаний В.П. Коровушкін, — “це історично сформована, відносно стійка для конкретного періоду автономна екзистенційна форма національної мови, яка володіє своєю системою взаємодіючих соціолінгвістичних норм першого і другого рівнів, що представляє собою сукупність деяких фонетичних, граматичних і, переважно, специфічних лексичних засобів загальнонародної мови, які обслуговують мовне спілкування конкретного соціуму, що характеризується єдністю професійно-корпоративної діяльності своїх індивідів і відповідною системою спеціальних понять [14: 12].

Важко не погодитися з думкою Х.Н. Галімової про те, що “професійна підмова володіє системою норм першого і другого рівнів, оскільки має кодифіковану складову, об'єктивовану в нормативних одиницях — термінах і номенах, і некодифіковану частину, вербалізовану в нормі другого рівня — професіоналізмах і професійних жаргонізмах” [6: 35]. Професійна підмова, на думку М.І. Солнишкіна, — не мова в повному сенсі цього слова, оскільки з використанням тільки професійних одиниць, зазвичай, неможливо повністю побудувати повноцінне висловлювання. Вокабуляр, що входить до її складу, охоплює не всі теми, а тільки низку визначених, які стосуються професійної діяльності і найактуальніших непрофесійних сфер, пов'язаних із забезпеченням життєдіяльності [22: 77–78].

LSP як сукупність природних або природно-штучних мовних засобів, що використовують у якій-небудь галузі знань і/або діяльності, головню для передавання інформації, яка відображає поняттєвий апарат, що не є надбанням більшості носіїв тієї чи тієї національної мови, трактує І.С. Кудашев [15: 78]. Основною функцією фахових мов є “максималізація ефективності фахової діяльності (за рахунок стиснення інформації, скорочення обсягів, прискорення темпів передавання інформації)” [19: 36].

У документації Міжнародної організації зі стандартизації мова спеціального призначення визначена як мовна система, призначена для комунікації, що однозначно інтерпретується в конкретній галузі знання з використанням термінології й інших лінгвістичних засобів [20: 245]. З урахуванням того, що LSP — живий організм, який розвивається і постійно прогресує, є корисним знання тенденцій розвитку в цій сфері, до яких, на думку К.Я. Авербуха, слід зарахувати: інтеграцію, диференціацію, інтернаціоналізацію, уніфікацію й економізацію мов для спеціальних цілей [1: 8–11].

Розглядаючи ознаки LSP, В.Ф. Новодранова виділяє серед них: співвіднесеність із певною галуззю, специфічне коло користувачів, обмежене порівняно із загальною мовою число функцій, базування на системі загальнонаціональної мови [20: 218]. А от О.В. Суперанська відзначає серед особливостей LSP певну граматичну і синтаксичну бідність: для неї характерна часта повторюваність синтаксичних конструкцій. Дослідниця вважає, що мову спеціального призначення можна розглядати як цілісний фрагмент національної мови і вважати одним із типів підмов, пристосованих для спеціальної комунікації у галузі науки і техніки [23: 63].

В українському мовознавстві питання функціонування мови спеціального призначення розглянуто лише спорадично у зв'язку з аналізом лексики тієї чи тієї сфери людського життя. Теоретичні розвідки у цьому напрямі належать Т.Р. Киякові, який зазначає, що “фахова мова — сукупність усіх мовних засобів, уживаних в обмеженій професійною ділянкою сфері комунікації для забезпечення взаєморозуміння між людьми, які працюють у цій галузі. Функціонування фахової мови забезпечує докладно визначена термінологія” [11: 3]. Учений підкреслює, що словник професійних текстів містить вузькогалузеві лексеми, міжгалузеві наукові терміни, професіоналізми (виробничу лексику), номенклатурні назви, професійний жаргон і загальноповживані лексеми. Рівень абстракції фахової мови залежить від рівня насиченості тексту термінологією. В іншій своїй праці Т.Р. Кияк стверджує, що “динаміка фахових мов часто віддаляє їх від висхідної бази загальноповживаної мови й може привести до виникнення непорозуміння між фахівцями та нефаківцями, створює штучну атмосферу елітарності” [12].

“Фаховою мовою можна називати сукупність усіх мовних засобів, які застосовують у професійно замкнутій сфері комунікації з метою забезпечення порозуміння між людьми, які працюють у цій сфері”, підкреслює О.В. Туркевич. Дослідниця переконана, що це традиційне визначення стало основою сучасного трактування фахових мов різних наук [24: 231].

У дисертаційній праці, присвяченій аналізу української швацької промисловості, О.О. Романова наголошує, що “природним середовищем для термінології як складової спеціальної лексики є самостійний функціональний різновид загальнолітературної мови, що традиційно називають мовою науки. У мові безперервно відбувається двоєдиний процес: спеціальна лексика є постійним джерелом збагачення загального словникового складу української мови, а загальномовна лексика на термінологічному ґрунті набуває особливого значення” [21: 12]. Побіжно торкається проблем функціонування мови спеціального призначення Т.В. Михайлова, вивчаючи семантичні відношення в українській науково-технічній термінології. Авторка дійшла висновку, що науково-технічну сферу пізнання та діяльності обслуговує спеціальна лексика, до складу якої належать терміни, номенклатурні знаки, професіоналізми та жаргонізми [18].

Погоджуємося з поглядами Л.В. Туровської, яка зауважує, що “термінознавство вивчає не всі особливості фахового спілкування, а лише терміни як кодифіковані одиниці спеціального знання, іноді долучаючи номенклатуру, проте фахівці будь-якої галузі вживають також професіоналізми, жаргонізми, які є своєрідною мовленнєвою особливістю людей, причетних до однієї справи. На жаль, такі номінації часто залишаються поза увагою лінгвістів-термінологів. Заповнити цю лакуну, відтворивши повну мовленнєву картину галузевого спілкування і покликає LSP” [25].

Отже, можемо констатувати відсутність абсолютної єдності думок вітчизняних і закордонних дослідників-лінгвістів щодо статусу мови спеціального призначення в сучасній лінгвістиці; немає єдиного погляду і на тлумачення цього поняття. Але, проаналізувавши наукові пошуки у царині LSP, ми ще раз переконалися, що: 1) мова спеціального призначення, основною одиницею якої є термін, — категорія історична, що має не тільки свою специфіку, але і досить чіткі етапи розвитку; 2) мова спеціального призначення — функційний різновид національної мови, яка протиставлена діалектам і просторіччям; 3) вона має спільні риси з лексиконом літературної мови і включає в себе спеціальні термінологічні та термінологізовані одиниці; 4) LSP більш інтернаціоналізована, ніж загальноживана лексика; 5) мова спеціального призначення характеризується передачею спеціального знання максимально економними засобами вираження завдяки автоматизації та кодифікації; 6) вона служить для потреб високоорганізованої і оптимізованої професійної комунікації; 7) серед прошарків LSP для об'єктивного розуміння всіх історичних процесів її формування і розвитку варто виокремлювати не лише терміни, номени, а й професіоналізми та жаргонізми, що дасть можливість відтворити повну картину становлення тієї чи тієї системи понять, врахувавши мовні та позамовні чинники впливу.

Зазначимо, що випрацювання положень, пов'язаних із різними аспектами теорії LSP (мови спеціального призначення) в українській лінгвістичній традиції, потребує розширення і актуальне досі.

1. *Авербух К.Я.* Современный полилингвизм и проблема преподавания языков для специальных целей. Печатная форма. Международная научная конференция. — Чернигов, Украина, 2011. — С. 8–11.
2. *Авербух К.Я.* Общая теория термина / К.Я. Авербух. — Иваново, 2004. — 252 с.
3. *Андреев Н.Д.* Статистико-комбинаторные методы в теоретическом и прикладном языковедении / Н.Д. Андреев. — Л.: Наука, 1967. — 404 с.
4. *Балли Ш.* Французская стилистика [Текст] / Ш. Балли ; перевод с фр. К.А. Долинина. — М. : [б. и.], 1961. — 394 с.
5. *Баранникова Л.И.* Виды специальной лексики и их экстралингвистическая особенность / Л.И. Баранникова, С.И. Массина // Язык и общество: меж-вуз. сб. научн. тр. — Вып. 9. Особенности развития и функционирования общей и специальной лексики. — Саратов, 1993. — С. 3–15.
6. *Галимова Х.Н.* Асимметрия профессионально маркированной лексики (на материале русского и английского вариантов профессионального подязыка железнодорожного транспорта) [Текст] : дис. ...канд. фил. наук / Х.Н. Галимова. — Казань, 2008. — 165 с.

7. *Гвишиани Н.Б.* Язык научного общения (вопросы методологии) / Н.Б. Гвишиани. — М., 1986. — С. 219–222.
8. *Гвишиани Н.Б.* Язык научного общения: Вопросы методологии: изд. 2-е, испр. / Н.Б. Гвишиани. — М.: Издательство ЛКИ, 2008. — 280 с.
9. *Голованова Е.И.* Категория профессионального деятеля: Формирование. Развитие. Статус в языке [Текст] / Е.И. Голованова. — Челябинск: Челяб. гос. ун-т, 2004. — 330 с.
10. *Головин Б. Н.* Терминология [Текст] / Б.Н. Головин, Ф.М. Березин. — М.: Просвещение, 1979. — С. 264–268.
11. *Кияк Т.* Вузькогалузеві терміни як основа формування та квазіреферування фахових текстів / Тарас Кияк // Вісник Нац. ун-ту “Львівська політехніка”. Серія “Проблеми української термінології”. — 2008. — № 620. — С. 3–5.
12. *Кияк Т.Р.* Компресія інформації у науково-технічному перекладі як об’єкт лінгвістики фахових мов [Електронний ресурс] / Т.Р. Кияк. — Режим доступу: http://www.philolog.univ.kiev.ua/library/zagal/Movni_i_konceptualni_2010_30/142_146.pdf
13. *Комарова А.И.* Язык для специальных целей (LSP): теория и метод / А.И. Комарова. — М.: МААП, 1996. — 193 с.
14. *Коровушкин В.П.* Контрастивная социолектология как автономная лингвистическая дисциплина / В.П. Коровушкин // Язык в современных общественных структурах: Сб. науч. тр. — Н. Новгород, 2005. — С. 7–13.
15. *Кудашев И.С.* Проектирование переводческих словарей специальной лексики. [Текст] / И.С. Кудашев. — Хельсинки, 2007. — 445 с.
16. *Лейчик В.М.* О языковом субстрате термина / В.М. Лейчик // Вопросы языкознания, 1986. — № 5. — С. 87 – 97.
17. *Массина С.А.* Профессионализация терминов в подъязыках разных типов [Текст]: автореф. дис. ...канд. филол. наук / С.А. Массина. — Саратов, 1991. — 14 с.
18. *Михайлова Т.В.* Семантичні відношення в українській науково-технічній термінології: дис. ...канд. філол. наук: 10.02.01 “Українська мова” / Михайлова Т.В. — Х., 2002. — 218 с.
19. *Морозов Г.И.* Роль науки о терминах / Г.И. Морозов // Научно-техническая терминология: науч.-реферат. сб. — М., 2000. — Вып. 1. — С. 34–36.
20. *Новодранова В.Ф.* Новые подходы к определению основных понятий терминоведения / В.Ф. Новодранова // Новая Россия: новые явления в языке и науке о языке: всеросс. науч. конф.: материалы / Урал. ун-т. — Екатеринбург: Изд-во Урал. ун-та, 2005. — С. 218–323.
21. *Романова О.О.* Українська термінологія швацької промисловості: дис... канд. філол. наук: 10.02.01 “Українська мова” / О.О. Романова. — Х., 2009. — 201 с.
22. *Солнышкина М.И.* Тезаурус профессионального подъязыка и его пополнение / М.И. Солнышкина // Проблемы прикладной лингвистики: Сб. науч. тр. — Пенза, 1999. — №2. — С. 77–79.
23. *Суперанская А.В.* Общая терминология. Вопросы теории [Текст] / А.В. Суперанская, Н.В. Подольская, Н.В. Васильева. — М.: Книжный дом “Либроком”, 2009. — 247 с.
24. *Туркевич О.В.* Фахова мова методики викладання української мови як іноземної: специфіка функціонування / О.В. Туркевич // Вісник Львівського університету: Сер. Філологічна. — 06/2012. — Вип.57. — С. 230 – 235.
25. *Туровська Л.В.* Термінологія і мова спеціального призначення: зони перетину [Електронний ресурс] / Л.В. Туровська. — Режим доступу: <http://term-in.org/goods/15-1-1-1/category/id110/>
26. *Хомутова Т.Н.* Язык для специальных целей (LSP): лингвистический аспект / Т.Н. Хомутова // Известия Российского государственного педагогического университета им. А.И. Герцена. Общественные и гуманитарные науки. — № 11(71) СПб., 2008. — С. 96–106.
27. *Шевлякова А.В.* Субъязык как экзистенциальная форма языка [Текст] / А.В. Шевлякова // Университетские чтения — 2010: Материалы научно-методических чтений ПГЛУ. Ч. II. — Пятигорск: ПГЛУ, 2010. — С. 84–94.
28. *Greenough, J.B.* Words and their ways in English speech [Text] / J.B. Greenough, G.L. Kittredge. — New York: Macmillan, 1961. — 431 p.

29. *Hoffman L.A.* A Cumulative Analysis of Scientific Texts / L.A. Hoffman // AILA 81: Proceedings. — Lund, 1981.
30. *Sager J.C.* Criteria for Measuring the Functional Efficacy of Term / J.C. Sager // Infoterm. Sep. 6. — Munich, 1981. — Pp. 194–217.
31. *Trim J.L.M.* Linguistic Considerations in Planning Courses and in the Preparation of Teaching materials / J.L.M. Trim // Languages for Special Purposes, CILT. — 1969. — С. 18–24.

Статтю отримано 19.06.2014.

Lilija Pivnova (Cherkasy)

LANGUAGE FOR SPECIAL PURPOSES
AS THE SUBJECT FOR LINGUISTIC STUDIES

The article deals with the problem of the Language for Special Purposes in modern linguistics. It attempts to analyze opinions of foreign and home scholars on the formation and the essence of the concept “Language for Special Purposes”.

Key words: terminology, term, Language for Special Purposes.